

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. V. M.**, zast. JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M., advokátem se sídlem Na Výsluní 1234, Neratovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, čj. MSK 78906/2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 9. 2015, čj. 19 A 2/2014-73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Třinec (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 4. 2014, čj. MěÚT/19431/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kterého se měl dopustit tím, že dne 30. 9. 2012 v době kolem 22:30 hod v domě č. p. X v obci V. po předchozí slovní rozepři fyzicky napadl S. L., a to tak, že ji opakovaně udeřil pěstí do levé části obličeje. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 7. 2014, čj. MSK 78906/2014 zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 9. 2015, čj. 19 A 2/2014-73; v jeho odůvodnění uvedl, že v řízení před správním orgánem prvního stupně nedošlo k namítanému porušení zásady nevěřejnosti správního řízení ani k porušení § 53 odst. 3 zákona o přestupcích, neboť o přestupku stěžovatele rozhodoval správní orgán prvního stupně prostřednictvím oprávněné úřední osoby a nikoli přestupková komise jako orgán obce. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce ohledně nepřípustnosti důkazu prostřednictvím videozáznamu pořízeného jedním ze svědků, ani žalobcovu tvrzení o nedůvěryhodnosti svědků samotných z důvodu rozporů v jejich výpovědích.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti proti tomuto rozsudku předně uvedl, že ústnímu jednání byly od počátku přítomny tři úřední osoby a zapisovatelka, přičemž osoba, jež měla být dle tvrzení žalovaného přítomna až po přivolání z důvodu uklidnění údajně nevhodně se chovajícího stěžovatele (o čemž však neexistuje žádný záznam), byla ve skutečnosti přítomna od samého počátku jednání až do jeho konce. Kromě této osoby byla přivolána ještě další, jemu doposud neznámá osoba.

[4] Druhá námitka stěžovatele rozporovala protokol o projednávání přestupku. Stěžovatel uvedl, že protokol podepsal, aniž by byl poučen o svém právu podpis odmítnout z důvodu nesouhlasu s jeho obsahem, přičemž jej nepovažoval za rozhodující z důvodu pochybného průběhu jednání.

[5] Třetí námitkou zpochybnil stěžovatel důkaz videozáznamem z předmětného konfliktu. Uvedl, že videozáznam je „účelově zkrácen na pouhých 10 sekund a zachycuje pouze jeho sebeobraný úder“. Dle stěžovatele na videozáznamu chybějí předcházející útoky svědkyně S. L. a jejích dcer, ve spojitosti s nimiž je třeba jeho jednání posuzovat jako nutnou obranu, která vylučuje možnost jeho postihu za přestupek. Stěžovatel upozornil, že sám svědek R. L. uvedl, že „zachytil to, co je tam zachyceno – slovní přestřelka a ... ta facka“, přičemž stěžovatel zdůraznil, že zmíněná slovní přestřelka na videozáznamu chybí, z čehož dovodil, že videozáznam byl účelově upraven a zkrácen.

[6] V další námitce stěžovatel polemizoval s věrohodností výpovědí členů rodiny L.. Tvrdil, že se ani správní orgány, ani krajský soud nezabývaly četnými rozpory snižujícími objektivitu a pravdivost jejich výpovědí.

[7] Stěžovatel dále vytkl řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovaným „nedostatečný zájem o řádné a spravedlivé řízení“. Správní orgány dle něj měly mít po zhodnocení důkazů pochybnosti o dostatečném zjištění skutkového stavu. Že se tak nestalo, označil stěžovatel za zásadní pochybení.

[8] V poslední, šesté kasační námitce, stěžovatel uvedl, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla v průběhu řízení před správním orgánem, neboť k projednávanému skutku došlo již dne 30. 9. 2012. Navazující trestní řízení, které bylo pravomocně ukončeno usnesením o postoupení věci dne 28. 11. 2013, bylo zahájeno dne 11. 7. 2013 sdělením podezření stěžovatel; tuto dobu tedy nelze do promlčecí lhůty započít. Dle stěžovatele však i přesto došlo k zániku jeho odpovědnosti za přestupek dne 17. 2. 2014; obě rozhodnutí správních orgánů byla vydána až po tomto datu. Správní orgány i krajský soud měly k této skutečnosti přihlídnout z úřední povinnosti.

pokračování

[9] Žalovaný v rámci vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí se závěry krajského soudu uvedenými v napadeném rozsudku. K jednotlivým námitkám kasační stížnosti odkázal na svá předcházející vyjádření z řízení před krajským soudem a rovněž na odůvodnění svého rozhodnutí o odvolání stěžovatele. Námitku stěžovatele, dle které odpovědnost za přestupek v průběhu správního řízení zanikla, odmítl s tím, že do běhu lhůty k projednání přestupku se nezapočítává doba počínající zahájením trestního řízení a nikoli až doba od sdělení podezření; v rámci této argumentace odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[10] Stěžovatel v rámci repliky k vyjádření žalovaného zopakoval své námitky proti hodnocení věrohodnosti rodiny L. jako svědků a proti způsobu, jakým bylo vedeno správní řízení a sepsán protokol. K zániku odpovědnosti za přestupek odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2007, čj. 4 As 38/2006-63, podle kterého dle stěžovatele doba, jež se do délky lhůty k projednání přestupku nezapočítává, počíná běžet od vydání usnesení o zahájení trestního stíhání.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí a řízení jemu předcházející netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti; taková pochybení však nezjistil.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud v první řadě poznamenává, že dle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. V projednávané věci se jedná o druhou a šestou kasační námitku, tedy námitky týkající se jednak nedostatečného poučení stěžovatele o právu odmítnout podepsat protokol o projednávání přestupku a jednak zániku odpovědnosti za přestupek. Podstata šesté kasační námitky, tedy argumentace dovozující, že odpovědnost stěžovatele za přestupek zanikla před pravomocným skončením řízení o přestupku, je však okolností, ke které Nejvyšší správní soud ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlíží k úřední povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004-39). Zároveň jde o otázku, kterou je třeba vyřešit přednostně. Pokud by správní orgány rozhodly o přestupku, za který odpovědnost stěžovatele v průběhu správního řízení zanikla, nebylo by třeba další kasační námitky projednávat, neboť by Nejvyšší správní soud byl povinen zrušit jak rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí obou správních orgánů [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[14] Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok*. Odst. 2 citovaného ustanovení stanovil, že *do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu*; tímto předpisem je trestní řád.

[15] V rozsudku ze dne 25. 1. 2007, čj. 6 As 56/2004-68, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „*doba, po kterou bylo trestní řízení vedeno, začíná běžet dnem zahájení trestního řízení, tj. nejčastěji dnem, kdy policejní orgán sepsal záznam o zahájení úkonů trestního řízení, a končí dnem právní moci usnesení policejního orgánu, státního zástupce nebo soudu o odevzdání nebo postoupení věci příslušnému správnímu orgánu k projednání přestupku*“. Stěžovatelem citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2007, čj. 4 As 38/2008, požaduje, aby „*nedovoleně jednající osoba byla informována o tom, že je vůči ní vedeno takové řízení*“, přičemž se „*vždy musí jednat o řízení vůči té samé osobě, která bude potrestána buď podle trestního zákona, či podle zákona přestupkového*“.

[16] Z judikatury trestních soudů pak jednoznačně vyplývá, že orgán posuzující, zda došlo k zániku odpovědnosti za přestupek „*do běhu promlčecí jednoleté lhůty (§ 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb.) nezapočítává dobu, po kterou bylo pro týž skutek vedeno trestní řízení (§ 12 odst. 10 tr. ř.), jež počíná sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení policejním orgánem podle § 158 odst. 3 tr. ř., a nikoli okamžikem zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 tr. ř. nebo podle § 314b odst. 1 tr. ř.*“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 8 Tdo 157/2009). Na toto rozhodnutí navázal ve své judikatuře i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 6 As 181/2014-32, uvedl, že „*trestní řízení ve smyslu tohoto ustanovení [tj. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích] (jakož i ve smyslu trestního řádu) je nutno chápat v tom nejširším možném pojetí, kdy je pod tento pojem zahrnut veškerý proces upravený trestním řádem (viz Šámal, P., Král, V., Baxa, J., Púry, F. Trestní řád. Komentář - I. díl. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2002, str. 112). Jak správně poukázal žalovaný, dle § 12 odst. 10 trestního řádu se trestním řízením rozumí řízení podle tohoto zákona. Potom jim musí být také postup před zahájením trestního stíhání dle § 158 až 159b trestního řádu, jenž je vymezen v rámci přípravného řízení trestního, a v jehož rámci dochází k objasňování a prověřování skutečností nasvědčujících spáchání trestného činu*“. Totožný závěr zaujal zdejší soud i v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 As 271/2014-41, v němž navíc zohlednil, že „*bylo přípravné řízení vedeno proti konkrétní osobě, neboť v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení je osoba stěžovatele označena jako osoba podezřelá ze spáchání trestného činu*“.

[17] Ze správního spisu, jež si Nejvyšší správní soud vyžádal, byly, ve vztahu k stěžovatelem tvrzenému zániku jeho odpovědnosti za přestupek, zjištěny následující skutečnosti.

[18] K jednání, pro něž byl stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně a následně žalovaným uznán vinným ze spáchání přestupku, došlo dne 30. 9. 2012. Tento skutek byl nejprve šetřen orgány činnými v trestním řízení, přičemž záznam o zahájení úkonů trestního řízení byl vyhotoven dne 7. 1. 2013. Proti stěžovateli bylo vedeno zkrácené přípravné řízení ve smyslu § 179a a násl. trestního řádu. Dne 11. 7. 2013 bylo stěžovateli sděleno podezření. Návrh na potrestání byl doručen soudu dne 30. 7. 2013; ve smyslu § 314b odst. 1 trestního řádu bylo k tomuto dni zahájeno trestní stíhání stěžovatele.

[19] Trestní řízení bylo pravomocně ukončeno usnesením Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 28. 11. 2013, čj. 3 T 182/2013-277.

[20] Řízení o přestupku před správním orgánem prvního stupně bylo zahájeno dne 8. 2. 2014; pro splnění požadavku na projednání přestupku v jednoroční lhůtě ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (prodloužené dle § 20 odst. 2 téhož zákona o dobu vedení trestního řízení) bylo třeba, aby rozhodnutí o spáchání přestupku nabylo právní moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 61/2010-89). K tomu došlo s právní mocí rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání stěžovatele, tedy dne 10. 7. 2014.

[21] Na základě výše nastíněných východisek Nejvyšší správní soud konstatuje, že jednoroční lhůta k projednání přestupku se zastavila ke dni sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního

pokračování

řízení, v němž již byl stěžovatel uveden jako osoba podezřelá ze spáchání trestného činu, tedy 7. 1. 2013. Běžet opět počala den po právní moci usnesení Okresního soudu ve Frýdku - Místku o postoupení věci správnímu orgánu prvního stupně, tedy 29. 11. 2013.

[22] Přestupek měl být ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích projednán nejpozději rok od jeho spáchání, tedy 30. 9. 2013. Protože však na základě § 20 odst. 2 zákona o přestupcích lhůta podle odst. 1 téhož ustanovení po dobu od 7. 1. 2013 do 28. 11. 2013 (celkem 10 měsíců a 21 dní) neběžela, byl den, k němuž muselo být o přestupku pravomocně rozhodnuto, o tuto dobu posunut, a to k datu 20. 8. 2014. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nabylo právní moci dne 10. 7. 2014, tedy ještě před uplynutím lhůty k projednání přestupku. Nejvyšší správní soud nadto dodává, že stěžovateli muselo být nejpozději od podání vysvětlení dne 6. 2. 2013 známo, že je vedeno trestní řízení, v němž vystupuje jako osoba podezřelá ze spáchání trestného činu (nikoli však ještě jako podezřelý ve smyslu § 179b odst. 2 a 3 trestního řádu). Policejní orgán mu v tento den předestřel věc, k níž bylo jeho vysvětlení žádáno, přičemž v úředním záznamu o podaném vysvětlení, který stěžovatel podepsal, je v rámci poměru k věci jako podezřelý označen. I kdyby se tedy lhůta k projednání přestupku zastavila až k tomuto datu, k zániku odpovědnost stěžovatele za přestupek by přesto nedošlo, neboť nejzazší termín pro pravomocné rozhodnutí o přestupku by se posunul ke dni 21. 7. 2014.

[23] K argumentu stěžovatele, že v rozsudku zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2007, čj. 4 As 38/2008, je užit termín „trestní stíhání“ Nejvyšší správní soud uvádí, že citované rozhodnutí posuzovalo případ, kdy bylo v průběhu trestního řízení vedeného původně proti jedné osobě po změně skutkových zjištění policejního orgánu zahájeno trestní stíhání osoby jiné, přičemž klíčovou otázkou zde bylo zachování totožnosti skutku. Užití termínu „trestní stíhání“ tak v tehdejších případech mělo oporu v jiném skutkovém základu případu a v důvodu jiných právních úvah právě z odlišného skutkového příběhu vyplývajících. V projednávaném případě ovšem taková situace nastat nemohla, neboť stěžovatel (a jen stěžovatel) byl po celé trestní řízení označován jako osoba podezřelá. V žádném případě pak z citovaného rozsudku nelze dovodit, že by se lhůta k projednání přestupku stavěla až k okamžiku zahájení trestního stíhání.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že o stěžovatelem spáchaném přestupku bylo pravomocně rozhodnuto před uplynutím jednoholeté lhůty k jeho projednání ve smyslu § 20 zákona o přestupcích ve znění relevantním pro projednávanou věc.

[25] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v intencích námitek kasační stížnosti, přičemž dospěl k následujícím závěrům.

[26] Stěžovatel v rámci první kasační námítky brojil proti průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, při němž měla být porušena zásada nevěřejnosti správního řízení. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že ústnímu jednání byly přítomny pouze oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a zapisovatelka, které nelze považovat za veřejnost ve smyslu § 49 odst. 2 správního řádu.

[27] S krajským soudem zde lze v zásadě souhlasit. Je však třeba stěžovateli přisvědčit v tom, že příchod a odchod osoby, jež byla k ústnímu jednání přivolána z důvodu jeho údajně nepřístojného chování, měly být zaznamenány v protokolu. Žalovaný nemůže o námitce stěžovatele, podle níž některé skutečnosti z průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně nebyly zaprotokolovány, rozhodnout tak, že pouze poukáže na postup dle § 18

odst. 3 správního řádu, nýbrž musí přezkoumat, zda v daném případě mohla mít nesprávná protokolace vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 8. 2011, čj. 42 A 1/2010-30). Protokol ve smyslu § 18 správního řádu je sice veřejnou listinou a jako takové mu svědčí presumpce správnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, čj. 1 As 12/2015-30), to však nemůže platit za situace, kdy sám správní orgán, který protokol sepsal, jeho správnost v určitých ohledech popírá. Na rozdíl od citovaného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem však v nyní projednávané věci nedošlo k opominutí protokolace přednesených skutkových tvrzení, nýbrž jen určitého procesního postupu, který na konečné rozhodnutí neměl a nemohl mít vliv. Zároveň Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že Bc. M. R. byla pro řízení o přestupku stěžovatele určena jako oprávněná úřední osoba, z čehož lze dovodit, že její přítomnost po určitý úsek řízení nemohla představovat porušení zásady nevěřejnosti správního řízení.

[28] Tvrzení stěžovatele, že Bc. M. R. byla přítomna jednání od jeho počátku do konce a dodatečně přivolaná osoba tak musela být další, doposud neznámou osobou, oproti výše uvedenému nelze přijmout, neboť z protokolu o ústním jednání a souvisejícího záznamu ze dne 10. 3. 2014 jednoznačně vyplývá, že tohoto ústního jednání se od počátku účastnily pouze Ing. M. L. jako oprávněná úřední osoba, P. T. v roli zapisovatelky a D. S., DiS., jako přímá nadřízená oprávněné úřední osoby Ing. M. L., přičemž v tomto ohledu správní orgán prvního stupně absenci údajů v protokolu nepřipustil. Z toho důvodu nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněné ani tvrzení, že se na rozhodování o vině stěžovatele podílely všechny tři úřední osoby (tj. Ing. M. L., D. S., DiS., a Bc. M. R.), neboť Bc. R. už v této fázi ústního jednání nebyla přítomna a D. S. pouze vykonávala dohled nad Ing. L., která však, jakožto referentka správního orgánu prvního stupně a určená oprávněná úřední osoba, učinila samotné rozhodnutí. Ze správního řádu navíc nevyplývá, že by se rozhodování směla účastnit pouze jediná oprávněná úřední osoba. Ustanovení § 15 odst. 2 tohoto zákona stanoví, že oprávněné úřední osoby činí ve správním řízení úkony správního orgánu, přičemž již z použitého množného čísla je patrné, že zákon předpokládá možnost účasti více oprávněných úředních osob na správním řízení. Ústního jednání v řízení o přestupku stěžovatele se účastnily pouze osoby, které byly v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu v této věci určeny, o čemž byl ve správním spise proveden záznam. Nejvyšší správní soud tedy neshledal v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně žádnou vadu, která by porušila práva stěžovatele či způsobila nezákonnost rozhodnutí.

[29] První kasační námitku tak nelze považovat za důvodnou.

[30] Druhá kasační námitka je nepřipustná (srov. zde odst. [13]).

[31] V rámci třetí kasační námitky stěžovatel zpochybnil videozáznam pořízený o přestupku svědkem R. L., který měl být účelově zkrácen, aby nezobrazoval předcházející útoky na stěžovatele, na které měl stěžovatel reagovat nutnou obranou. Krajský soud k tomu uvedl, že z důkazů, ze kterých žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely, „nelze vyvodit, že byl záznam svědkem R. L. upravován a že by svědek incident souvisle natáčel od samého počátku“.

[32] Nejvyšší správní soud se v první řadě ztotožňuje se závěry krajského soudu, že správní orgány při hodnocení důkazů nevybočily z mezí § 50 odst. 4 správního řádu, přičemž zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 tohoto zákona. Souhlasí i se závěrem, že jednání stěžovatele nebylo nutnou obranou. Jak uvedl žalovaný v rozhodnutí o zamítnutí odvolání stěžovatele, násilí nelze považovat za způsob řešení konfliktních událostí. Aby bylo možno jednání kvalifikovat jako nutnou obranu, bylo by třeba, aby v okamžiku jednání útok hrozil či stále trval. Správní orgány ovšem na základě provedeného dokazování dospěly k závěru, že ve chvíli jednání stěžovatele útok ze strany svědkyně S. L.

pokračování

bezesporu nehrozil, a Nejvyšší správní soud neshledal důvod s tímto závěrem nesouhlasit. Sám žalobce navíc uvedl, že tvrzený předcházející útok na něj byl veden „spíše ženským způsobem“. V takovém případě by ovšem nebylo možné úder pěstí do oblasti obličeje považovat za přiměřenou obranu, i pokud by takový útok stále trval. Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že správní orgány ani krajský soud se otázkou jeho nutné obrany nezabývaly, neboť všechna tři rozhodnutí se s tímto tvrzením v odůvodnění vypořádávají.

[33] Třetí kasační námitku je tak třeba rovněž hodnotit jako nedůvodnou.

[34] Stěžovatel dále namítl nevěrohodnost výpovědí rodiny L.; poukázal přitom na četné rozpory v jejich výpovědích a dřívější konflikty se stěžovatelem a svědkyní M. B.. Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zopakoval podstatné části svědeckých výpovědí z řízení před správním orgánem prvního stupně, přičemž dospěl k názoru, že správní orgány obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně zdůvodnily, proč upřednostnily výpovědi manželů L. před tvrzením žalobce či svědkyně M. B..

[35] Nejvyšší správní soud ani v tomto ohledu neshledal naplnění kasačního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s. Skutkový stav byl v řízení před správními orgány spolehlivě zjištěn; žalovaný i správní orgán prvního stupně vycházely z provedených důkazů, aniž by některý z nich opomněly. Skutečnost, že správní orgány upřednostnily skutkovou verzi svědčící v neprospěch žalobce, není v rozporu s jejich povinností hodnotit důkazy podle své úvahy (§ 50 odst. 4 správního řádu). To, že stěžovatel s tímto hodnocením nesouhlasí, ještě nezakládá nezákonnost napadených rozhodnutí ani postupů, které k rozhodnutím vedly. Ta by byla dána pouze tehdy, kdy by správním orgánem konstatovaný skutkový stav neodpovídal provedenému dokazování. Nejvyšší správní soud však má shodně s krajským soudem za to, že v projednávané věci o takovou situaci nejde.

[36] Také čtvrtou kasační námitku proto Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou.

[37] V rámci páté kasační námitky stěžovatel uvedl, že správní orgány postupovaly s nedostatečným zájmem o řádné a spravedlivé řízení. Za zásadní chybu považuje, že po zhodnocení důkazů neměly pochybnosti o tom, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Krajský soud však, jak již bylo řečeno, považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný a ve shodě se správními orgány neshledal důvod pro uplatnění zásady *in dubio pro reo*.

[38] Vzhledem k obecné formulaci této námitky a absenci dalších argumentů, které by její důvodnost podporovaly, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše provedené výklady týkající se vedení řízení i samotného dokazování před správním orgánem prvního stupně i žalovaným, z nichž vyplývá, že rovněž pátou kasační námitku je třeba posoudit jako nedůvodnou; pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* neshledaly správní orgány prostor jednoduše proto, že o skutkovém stavu žádné pochybnosti neměly. Pokud tyto své závěry řádně zdůvodnily (k čemuž dle krajského soudu a ve shodě s ním i dle Nejvyššího správního soudu došlo), nelze jim vytýkat žádná pochybení.

IV.

Závěr a náklady řízení

[39] Nedůvodnou kasační stížnost proto Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[40] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu